

Veškerá práva vyhrazena © Ivana Pecháčková – nakladatelství Meander, 2021

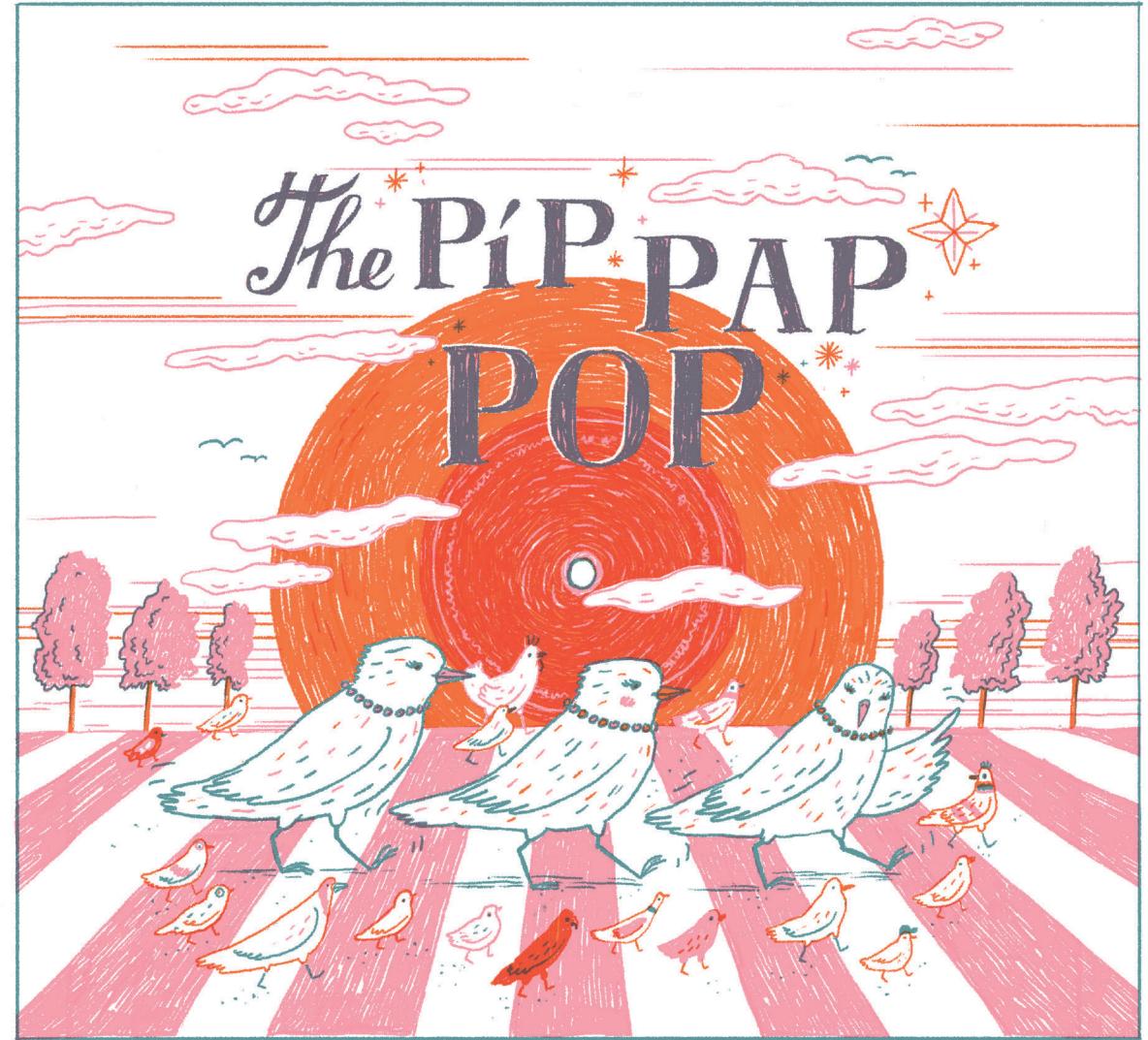
© Emma Pecháčková, 2021

Illustrations © Petra Josefína Stibitzová, 2021

Epilogue © Petr Borkovec, 2021

ISBN 978-80-7558-161-7

www.meander.cz

NAPSALA

Emma Pecháčková

ILUSTROVALA

Petra Josefína Stibitzová

Do koncertu zbývalo už jen několik málo minut. Voliéra byla vyprodaná a všechna zavěšená bidýlka byla obsazená nedočkavě štěbetajícím hejnem nejrůznějších ptáků. Aretha, Ella a Janis seděly v šatně a užívaly si pulzující atmosféru, tedy alespoň Aretha a Ella. Jména jim vybrala maminka Edith, ostatně to bývalo v jejich rodině tradicí. Všechny slavice od pokolení jejich prapraprababiček se jmenovaly podle slavných zpěvaček, i když mnohá tato jména jsou již dávno zapomenuta, stejně jako jejich hudba.

Moderátorem večera byl tučnák Toni. Moc dobře si uvědomoval důležitost dnešního vystoupení, a proto si přes svůj černý frak oblékl fialově filtrovaný smoking, aby ho nikdo nepomluvil, že pořád chodí v tom samém. Jazz si žádá trochu odvaz.

„Bí-bop bůba-důba,“ improvizovaně zanotoval. „Dnes večer to tu pořádně roztočíme, drahoušci!“ ozvalo se z reproduktorů, až natěšení ptáčci nadskočili na úzkých hrazdičkách. Kapacita voliéry byla značně přetížena. Toni ve smokingu se třpytil v záři reflektorů a nejedna pěnkava omdlávala blahem už jen při pohledu na nejlepšího baviče ptačího šoubyznysu.

Příjemný swing se začal rozléhat arénou, až se bidýlka rozhoupala do rytmu. Pro sesterské jazzové trio The Píp Pap Pop to byl jasný signál, že zbývá už jen pět minut do zahájení koncertu. Aretha si naposledy přejela zobáček malinovou rtěnkou, zato Janis nehnula ani brkem. Dál soustředěně přejízděla očima řádky rozevřené knihy.

„Já stejně nikdy nepochopím, jak si můžeš ještě těsně před koncertem čist. Copak ti v žilách nekoluje jazzová krev? Necítíš ten rytmus? Nebrnká ti na každý nerv?“

Janis zvedla oči a podívala se na sestru Ellu, která si na křídla právě zavěšovala třpytivá cingrlátka. Ani nepípla. Znovu sklonila zrak ke knížce, v klidu dočetla stránku, pak knihu sklapla a položila ji před sebe na toaletku se zrcadlem.

„One Flew Over the Cockoo's Nest?“ podivila se Aretha nad titulem, když koutkem oka mrkla na hřbet odložené knihy. „Co to má znamenat?“

„Přelet nad kukaččím hnizdem přece,“ přeložila název Janis.

Anglicky uměly dobře všechny tři, zpívaly přece jazz. Ale Janis na rozdíl od svých sester texty písni v angličtině i psala a ráda v ní také četla.

„Tomu rozumím, ale nechápu, co je to za pitomost. Copak kukačky mají nějaká hnízda? Ty se přece vždycky někam větřou. A proč si čteš zrovna o kukačkách? Jako by nestačilo, co v lese napáchají...?“

„No, jo, Aretha má pravdu. Moje kamarádka linduška vyprávěla, jak se jim v rodině zničehonic objevila jedna kukačka a nadělala tam pěknou rotyku. Snědla hned všecko, co doma měli. Jejího nejmenšího brášku vždycky vytlačila od stolu, sotva rodiče naservírovali jídlo, takže měl chudák pořád hlad a málem umřel. Linda říkala, že než kukačka zas vypadla, byli k smrti vyhladovělí,“ přidala se jim do hovoru Ella.

Janis se nechtělo sestrám nic vysvětlovat. Ani to, že kniha není o tom, o čem si obě myslí. Na jednu stranu nechápaly její vášeň ke čtení knih, na druhou stranu se jim ale její vyčtené znalosti hodily. Ze začátku sice přebíraly repertoár od známějších zpěvaček, časem si ale začaly všechny tři skládat vlastní skladby. Ty měly zdaleka největší ohlas. A nejlepší z nich, i s vtipnými texty, byly od Janis.

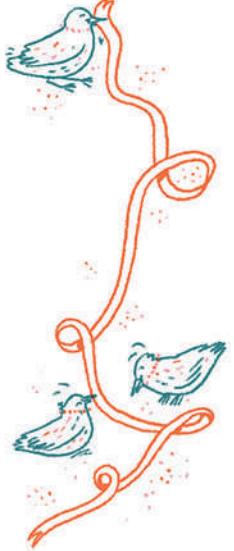

Janis nad nimi mávla křídlem. „Vaše starosti bych chtěla mít.“ Sezobla pár zrnek cukrové třtiny, aby na zpívání měla dost energie, a usmála se na sestry. „Tak jdeme?“

„Chm, po kom ty seš, ségra, to je jasný,“ odfrkla Aretha a pohodila hlavou. Jejich tátu Kolumba bylo možné dostat od knihy jen k dobrému obědu nebo večeři.

„Rodinu si nevybereš, a ani tátu ne,“ doplnila s úsměvem Ella a stříkla na sebe z křišťálového flakónku vzácnou vůni rajčího pižma.

Sesterské trio The Pip Pap Pop uvítal bouřlivý potlesk, pískot a skřehotání, sotva se první zpěvačka Ella objevila na pódiu. Ted' už si na aplaus navykly – poslední dva roky to bylo všude stejné. Sotva nahrály svůj první singl a vzápětí po něm druhý, který se stal přes noc veleúspěšným hitem, začaly se nabídky na koncerty po voliérách na celém světě jen hrnout. Na cestách teď trávily téměř veškerý čas. Aretha a Ella si ve slávě docela libovaly, líbily se jim pochvalné a obdivné odezvy jejich fanoušků a fanynek. Janis však byla jiná. Neustále pochybovala o smyslu všeho, co dělala, a co víc, uvědomovala si stále naléhavěji, jak plíživě, kousek po kousku, je jí odebírána svoboda, kterou měla hned od narození. Na rozdíl od jejich matky – narozené do zlaté klíčky – měly sestry tu výhodu, že se vylíhly svobodné, ve volné přírodě a do fungující rodiny. Mohly si dělat, co chtěly. A taky to dělaly. Pustily se s vervou do muziky a staly se z nich profesionálky. Ale Janis se v posledních týdnech zdálo, že najednou začíná ztrácet svůj původní zápal pro jazz. Zničehonic ztratila motivaci ke zpívání, ke koncertování... Samozřejmě, byly slavice, co jiného by měly dělat než zpívat? Ale měly by přece zpívat pro radost, ne, aby se

do toho nutily a podepisovaly smlouvy na roky dopředu po celém světě. Copak by to nešlo nějak komorněji a pokorněji? Bez vší té pompy, bez všeho toho povyku kolem každého jejich koncertu, bez nasmlouvaných koncertních šňůr, které vám nedovolí ani se pořádně vyspat, navíc pokaždé v jiné posteli, v jiném hotelu, v jiné zemi. Proč jen to nejde bez kontraktů, které vyhrožují postihy za nedodržení podmínek nebo zrušení koncertu? A bez všech těch omdlévajících fanoušků, kteří jim vlétnou až do pokoje a tuhle je vzrušením málem ušlapali? Jistě, těšilo ji, že svým zpěvem všem přináší radost a činí i další ptáky šťastné, ale to by se jistě povedlo, i kdyby zpívala do lesního rozhlasu ranní budíček nebo ptáčátkům v hnizdech večerní ukolébavku.

Trojice skvěle vymodených jazzmanek zaujala svá místa na pódiu nasvíceném světluškami. Na větvích jich nad hlavami publika sedělo několik stovek, aby pokryly celou scénu žlutě neonovou září. V protisvětle nebylo tak dobře vidět, ale i tak zpěvačky poslaly celé své rodině sedící v první řadě letmý polibek. Bratr Roko, táta Kolumb vedle stále ještě krásné mámy Edith, která držela pod křídlem teprve nedávno vylíhlá vnoučata Aru a Araru, děti druhého brášky Pírka. Ten jediný na koncertě chyběl, protože měl v Nowings Airways práce nad hlavu – ostatně jako každou podzimní sezónu, kdy musel létat téměř každý den do teplých krajů a zpět. Koncert propásl, ale snad se k nim připojí později v noci, pokud vše půjde podle letového plánu. Místo něj tu však s dětmi seděla jeho novomanželka, s níž se seznámil při jednom z pravidelných letů do brazilské Amazonie. Půvabná papoušice Ararauna tam byla vyhlášená tanečnice. Vyhrála několik titulů královny samby během karnevalových promenád.

